

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (desátého senátu)

7. září 2017*

„Řízení o předběžné otázce – Ochrana spotřebitelů – Směrnice 1999/44/ES – Prodej spotřebního zboží a záruka na toto zboží – Pojem ‚kupní smlouva‘ – Nepoužitelnost uvedené směrnice – Nedostatek pravomoci Soudního dvora“

Ve věci C-247/16,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Landgericht Hannover (zemský soud v Hannoveru, Německo) ze dne 22. dubna 2016, došlým Soudnímu dvoru dne 29. dubna 2016, v řízení

Heike Schottelius

proti

Falku Seifertovi,

SOUDNÍ DVŮR (desátý senát),

ve složení M. Berger (zpravodajka), předsedkyně senátu, A. Borg Barthet a E. Levits, soudci,

generální advokát: H. Saugmandsgaard Øe,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za H. Schottelius M. Burgerem, Rechtsanwalt,
- za F. Seiferta M. Lorenzem, Rechtsanwalt,
- za německou vládu T. Henzem, J. Möllerem, a M. Hellmannem, jako zmocněnci,
- za Evropskou komisi C. Hödlmayrem a D. Roussanovem, jako zmocněnci,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

* Jednací jazyk: němčina.

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu směrnice Evropského parlamentu a Rady 1999/44/ES ze dne 25. května 1999 o některých aspektech prodeje spotřebního zboží a záruk na toto zboží (Úř. věst. 1999, L 171, s. 12; Zvl. vyd. 15/04, s. 223).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi Heike Schottelius a Falkem Seifertem ve věci údajných vydajů H. Schottelius na opravu vad díla.

Právní rámec

Unijní právo

- 3 Body 6, 7 a 10 odůvodnění směrnice 1999/44 uvádí:
  - „(6) vzhledem k tomu, že příčinou hlavních obtíží spotřebitelů a jejich sporů s prodávajícími je rozpor zboží se smlouvou; že na základě této skutečnosti je nezbytné, aby se sblížovaly právní předpisy jednotlivých států týkající se prodeje spotřebního zboží, avšak bez toho aby takové sblížení omezovalo platnost ustanovení a vnitrostátních právních zásad o úpravě smluvní a mimosmluvní odpovědnosti;
  - (7) vzhledem k tomu, že zboží musí především odpovídat smluvním ujednáním; že zásada souladu se smlouvou se pokládá za společný prvek odlišných právních tradic jednotlivých států; že v rámci určitých právních tradic jednotlivých států však není možné opírat se pouze o tuto jedinou zásadu, aby byla zajištěna minimální úroveň ochrany spotřebitele; že zejména v rámci takových právních tradic by mohlo být užitečné stanovit dodatečná vnitrostátní ustanovení k zajištění ochrany spotřebitele pro případy, že by se strany nedohodly na zvláštních smluvních podmínkách nebo že by stanovily smluvní podmínky nebo uzavřely dohody, na jejichž základě jsou práva spotřebitele přímo nebo nepřímo popřena nebo omezena; že vznikají-li tato práva za použití této směrnice, nejsou takové smluvní podmínky nebo dohody pro spotřebitele závazné;
- [...]
- (10) vzhledem k tomu, že v případě rozporu zboží se smlouvou, musí mít spotřebitel právo požadovat bezplatné uvedení zboží do stavu odpovídajícího smlouvě, přičemž se může rozhodnout mezi opravou a náhradním dodáním zboží, v opačném případě pak musí mít právo na snížení kupní ceny nebo na odstoupení od smlouvy.“

- 4 Článek 1 této směrnice nadepsaný „Oblast působnosti a definice“ stanoví:

„1. Cílem této směrnice je sblížit právní a správní předpisy jednotlivých členských států týkající se některých aspektů prodeje spotřebního zboží a záruk na spotřební zboží s cílem zajistit jednotnou základní úroveň ochrany spotřebitele v rámci vnitřního trhu.

2. Pro účely této směrnice se rozumí:

- a) ‚spotřebitelem‘ každá fyzická osoba, která ve smlouvách spadajících do oblasti působnosti této směrnice jedná za účelem, který nelze považovat za její profesní nebo obchodní činnost;

[...]

c) „prodávajícím“ každá fyzická nebo právnická osoba, která prodává spotřební zboží na základě smlouvy v rámci své profesní nebo obchodní činnosti;

[...]

4. Kupními smlouvami se ve smyslu této směrnice rozumí rovněž smlouvy o dodání spotřebního zboží, které je nutno sestavit nebo vytvořit.“

5 Článek 2 uvedené směrnice, nadepsaný „Soulad se smlouvou“, v odstavcích 1 a 5 stanoví:

„1. Prodávající je povinen předat spotřebiteli zboží, které je v souladu s kupní smlouvou.

[...]

5. Jakákoli vada mající původ v nesprávné montáži spotřebního zboží se považuje za rozpor zboží se smlouvou v případě, že montáž byla součástí kupní smlouvy a byla prováděna prodávajícím nebo na jeho odpovědnost. Totéž platí i v případě, že byl výrobek určený k montáži namontován spotřebitelem a nesprávná montáž nastala v důsledku chyby v návodu k montáži.“

6 Podle článku 3 téže směrnice nadepsaného „Práva spotřebitele“:

„1. Prodávající odpovídá spotřebiteli za každý rozpor se smlouvou existující v okamžiku dodání spotřebního zboží.

2. V případě rozporu se smlouvou má spotřebitel nárok buď na bezplatné uvedení spotřebního zboží do stavu odpovídajícího smlouvě prostřednictvím opravy, nebo náhradního dodání zboží podle ustanovení odstavce 3 nebo na přiměřené snížení kupní ceny nebo na odstoupení od smlouvy podle ustanovení odstavců 5 a 6.

3. Spotřebitel může požadovat u prodávajícího nejprve bezplatnou opravu nebo bezplatné náhradní dodání spotřebního zboží za předpokladu, že takové plnění není nemožné nebo nepoměrné.

[...]

Oprava nebo náhradní dodání zboží se musí uskutečnit v přiměřené lhůtě a bez značných obtíží pro spotřebitele, přičemž je třeba vzít v úvahu druh spotřebního zboží a účel, pro který spotřebitel spotřební zboží vyžadoval.

[...]

5. Spotřebitel může požadovat přiměřené snížení kupní ceny nebo může odstoupit od smlouvy:

- jestliže nemá nárok na opravu ani na náhradní dodání zboží nebo
- jestliže prodávající nezjednal nápravu v přiměřené lhůtě nebo
- jestliže prodávající nezjednal nápravu bez značných obtíží pro spotřebitele.“

Německé právo

- 7 Směrnice 1999/44 byla do německého práva provedena v rámci reformy Bürgerliches Gesetzbuch (občanský zákoník, dále jen „BGB“) Gesetz zur Modernisierung des Schuldrechts (zákon, kterým se modernizuje závazkové právo) ze dne 26. listopadu 2001 (BGBl. 2001 I, s. 3138), který nabyl účinnosti dne 1. ledna 2002.
- 8 Ustanovení § 280 BGB nadepsané „Náhrada škody z důvodu porušení smluvní povinnosti“ stanoví:
„1. Poruší-li dlužník smluvní povinnost, může se věřitel domáhat náhrady tím vzniklé škody. [...]
[...]
3. Náhradu škody namísto plnění závazku může věřitel požadovat pouze tehdy, jsou-li splněny dodatečné podmínky stanovené v § 281, § 282 nebo § 283.“
- 9 Ustanovení § 281 BGB, nadepsané „Náhrada škody namísto plnění v případě rozporu se smlouvou nebo neuskutečnění plnění“, uvádí ve svém odstavci 1, že:
„Neuskuteční-li povinný požadované plnění nebo uskuteční-li plnění v rozporu se smlouvou, může se oprávněný domáhat za podmínek stanovených § 280 odst. 1 náhrady škody namísto plnění, pokud povinnému neúspěšně poskytl přiměřenou lhůtu k plnění nebo k opravě. [...]“
- 10 Podle § 323 BGB nadepsaného „Odstoupení od smlouvy v případě plnění v rozporu se smlouvou nebo neuskutečnění plnění“:
„1. Neuskuteční-li povinný v případě synallagmatické smlouvy požadované plnění nebo uskuteční-li plnění v rozporu se smlouvou, může oprávněný, jestliže povinnému neúspěšně poskytl přiměřenou lhůtu k plnění nebo opravě, odstoupit od smlouvy.
[...]“
- 11 Ustanovení § 634, § 636 a § 637 BGB jsou uvedena v oddíle 2, části 8, kapitole 9, podkapitole 1 tohoto zákoníku, nadepsané „Smlouva o dílo“.
- 12 Ustanovení § 634 BGB nadepsané „Práva objednatele v případě vad“ stanoví:
„V případě vadného díla může objednatel, jsou-li splněny následující podmínky a není-li stanoveno jinak,
[...]
2. sám opravit vady a požadovat náhradu nutných výdajů podle § 637,
3. odstoupit od smlouvy podle § 636, § 323 a § 326 odst. 5 [...] a
4. domáhat se náhrady škody podle § 636, § 280, § 281, § 283 a § 311a [...]“
- 13 Ustanovení § 637 BGB, nadepsané „Provedení díla objednatelem“, ve svém odstavci 1 uvádí:
„Objednatel díla může, v případě vady díla přetrvávající v okamžiku uplynutí jím stanovené přiměřené lhůty k opravě, sám opravit vady a požadovat náhradu nutných výdajů, není-li tato oprava odmítnuta zhotovitelem oprávněně.“

Spor v původním řízení a předběžná otázka

- 14 Manžel H. Schottelius pověřil F. Seiferta, jakožto zhotovitele, renovací bazénu nacházejícího se v zahradě manželského páru. K přejímce prací došlo v průběhu roku 2011 oproti zaplacení požadované částky.
- 15 Ze spisu, jenž má Soudní dvůr k dispozici, vyplývá, že pozemek, na němž byl tento bazén postaven, náleží H. Schottelius, tj. že je jeho vlastníkem, a dále, že smlouvou ze dne 3. a 4. listopadu 2011 jí její manžel postoupil svá práva ze záruky vůči zhotoviteli. Naproti tomu z tohoto spisu nevyplývá, že by F. Seifert dotčený bazén původně p. a pí Schotteliusovým prodal.
- 16 Po dokončení renovačních prací na uvedeném bazénu se vyskytlo více vad, které nemohly být odhaleny dříve než při používání tohoto díla. Vady se týkaly zejména čistícího systému a čerpadla. H. Schottelius a její manžel žádali po F. Seifertovi jejich opravu. Vzhledem k tomu, že posledně jmenovaný této žádosti nevyhověl, iniciovala H. Schottelius samostatné řízení k zajištění důkazů týkajících se uvedených vad.
- 17 Podle dokumentů ze spisu, jenž má Soudní dvůr k dispozici, konstatoval znalec v rámci uvedeného řízení existenci vážných vad a porušení obvyklých stavebních norem zhotovitelem. Mimoto byly nakonec provedeny opravné práce díla manželem H. Schottelius s pomocí jednoho z jeho přátel. Za tímto účelem musel jmenovaný nakoupit nezbytný materiál.
- 18 Následně podala žalobkyně proti F. Seifertovi žalobu na zaplacení výdajů souvisejících s těmito opravnými pracemi.
- 19 Landgericht Hannover (zemský soud v Hannoveru, Německo) má za to, že této žalobě nelze v zásadě vyhovět vzhledem k tomu, že všechny použitelné vnitrostátní právní normy, jež přicházejí v projednávaném případě v úvahu, vyžadují, aby spotřebitel výslovně poskytl dodatečnou lhůtu zhotoviteli k opravě vad díla, kromě případů, kdy je poskytnutí takovéto lhůty nadbytečné, kterýžto závěr skutkové okolnosti a důkazy uvedené v rámci sporu v původním řízení neumožňují. Tato lhůta přitom byla včas poskytnuta nikoli H. Schottelius, které náležela práva ze záruky, ale toliko jejím manželem, a to v dopise advokáta ze dne 16. listopadu 2011. Kromě toho není podle předkládajícího soudu výzva uskutečněná manželem dotčené, jakožto třetí osoby, podle německého práva platná, neboť svá práva ze záruky postoupil své manželce. Podle H. Schottelius měl F. Seifert v každém případě k dispozici dostatečnou lhůtu k opravě dotčených vad.
- 20 Naproti tomu, podle předkládajícího soudu by žaloba, kterou projednává, nemusela být zamítnuta, pokud by v souladu s čl. 3 odst. 5 druhé odrážky směrnice 1999/44 ve spojení zejména s jejími body 7 a 10 odůvodnění, a v rozporu s tím, co stanoví německé právo, ze zásady plnění v souladu se smlouvou vyplývalo, že určení lhůty spotřebitelem k odstranění vad díla nepředstavuje podmínku uplatnění sekundárních práv ze záruky vycházející z těchto vad.
- 21 Za těchto podmínek se Landgericht Hannover (zemský soud v Hannoveru) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Vyplývá z čl. 3 odst. [5] druhé odrážky směrnice [1999/44] zásada evropského spotřebitelského práva, podle níž postačuje u všech smluv týkajících se spotřebního zboží uzavřených mezi spotřebiteli a osobami, jež nemají postavení spotřebitele, pro uplatnění sekundárních práv ze záruky, že osoba, jež nemá postavení spotřebitele a jež je povinná k plnění ze záruky, nezjednála v rámci přiměřené lhůty nápravu, aniž by bylo vyžadováno výslovné určení lhůty k odstranění vady, a podle níž musí být příslušná ustanovení vnitrostátního práva například i v případě smlouvy o dílo týkající se spotřebního zboží vykládána rovněž v tomto smyslu a být tak případně aplikována restriktivně?“

K předběžné otázce

- 22 Podstatou předběžné otázky předkládajícího soudu je, zda musí být čl. 3 odst. 5 druhé odrážky směrnice 1999/44 vykládán v tom smyslu, že v souladu s unijní zásadou z oblasti ochrany spotřebitelů postačuje spotřebiteli, který s prodávajícím uzavře smlouvu týkající se spotřebního zboží, k uplatnění sekundárních práv ze záruky, aby tento prodávající nezjednal v rámci přiměřené lhůty nápravu, aniž by bylo nutné, aby spotřebitel k odstranění vady díla určil lhůtu.
- 23 Německá vláda a Evropská komise vznesly v projednávané věci námitku nedostatku pravomoci. Podle uvedené vlády a uvedeného orgánu nelze na spor v původním řízení použít směrnici 1999/44, neboť dotčená smlouva není „kupní smlouvou“ ve smyslu této směrnice, ale „smlouvou o dílo“. Na posledně uvedený typ smlouvy se přitom uvedená směrnice nevztahuje.
- 24 V tomto ohledu je třeba úvodem uvést, že Soudnímu dvoru přísluší, aby za účelem ověření své vlastní pravomoci přezkoumal podmínky, za kterých se na něj vnitrostátní soud obrátil (v tomto smyslu viz usnesení ze dne 3. července 2014, Tudoran, C-92/14, EU:C:2014:2051, bod 35 a citovaná judikatura, a ze dne 4. září 2014, Szabó, C-204/14, nezveřejněné, EU:C:2014:2220, bod 16).
- 25 Z ustálené judikatury rovněž vyplývá, že Soudní dvůr má v zásadě pravomoc toliko k výkladu ustanovení unijního práva, která jsou v původním řízení skutečně použitelná (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 18. prosince 1997, Annibaldi, C-309/96, EU:C:1997:631, bod 13, a ze dne 7. července 2011, Agafitei a další, C-310/10, EU:C:2011:467, bod 28 a citovaná judikatura, a usnesení ze dne 14. dubna 2016, Târşia, C-328/15, nezveřejněné, EU:C:2016:273, bod 19 a citovaná judikatura).
- 26 V projednávané věci je na prvním místě třeba konstatovat, že se předkládající soud táže Soudního dvora na výklad čl. 3 odst. 5 druhé odrážky směrnice 1999/44. Vychází tak z předpokladu, že je tato směrnice použitelná na situaci dotčenou v původním řízení.
- 27 Na druhém místě ze spisu, jenž má Soudní dvůr k dispozici, a zejména z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že smlouva dotčená v původním řízení je podle použitelného vnitrostátního práva „smlouvou o dílo“.
- 28 Za těchto podmínek je za účelem zjištění, zda má Soudní dvůr pravomoc odpovědět na položenou otázku, třeba se zabývat otázkou, zda musí být směrnice 1999/44 vykládána v tom smyslu, že se použije na takovou smlouvu o dílo, jakou je smlouva dotčená v původním řízení, jejímž předmětem je renovace bazénu zhotovitelem.
- 29 V tomto ohledu je třeba zaprvé uvést, že se působnost směrnice 1999/44 omezuje na „kupní smlouvu“, ačkoli tento pojem nedefinuje.
- 30 Zejména z čl. 1 odst. 1 této směrnice totiž vyplývá, že má za cíl sblížit právní a správní předpisy jednotlivých členských států týkající se některých aspektů „prodeje“ spotřebního zboží a záruk na spotřební zboží. Z uvedené směrnice, konkrétně z čl. 1 odst. 2, který definuje pojmy „spotřebitel“ a „prodávající“, mimoto také vyplývá, že se použije pouze na prodeje uzavřené mezi prodávajícím podnikatelem a kupujícím spotřebitelem.
- 31 Zadruhé je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury Soudního dvora z požadavku na jednotné používání unijního práva vyplývá, že jeho ustanovení, které výslovně neodkazuje na právo členských států, pokud jde o určitý zvláštní výraz, musí být vykládáno autonomním a jednotným způsobem v celé Evropské unii, přičemž tento výklad je třeba nalézt s přihlédnutím ke kontextu tohoto ustanovení a k cíli sledovanému dotčenou právní úpravou (viz zejména rozsudek ze dne 9. listopadu 2016, Wathelet, C-149/15, EU:C:2016:840, bod 28 a citovaná judikatura).

- 32 Směrnice 1999/44 sice neobsahuje definici pojmu „kupní smlouva“, neodkazuje však ani – pokud jde o význam tohoto pojmu – na vnitrostátní právní předpisy. Z toho tedy vyplývá, že tento pojem je pro účely použití uvedené směrnice třeba chápat jako autonomní pojem unijního práva, který musí být na celém jejím území vykládán jednotně (viz obdobně rozsudek ze dne 18. října 2011, Brüstle, C-34/10, EU:C:2011:669, bod 26).
- 33 Zatřetí je třeba k určení toho, zda lze takovou smlouvu o dílo, jako je smlouva dotčená v původním řízení, která zahrnuje poskytnutí služeb, považovat za „kupní smlouvu“ ve smyslu této směrnice, konstatovat, že uvedená směrnice výslovně vymezuje smlouvy zahrnující poskytování služeb, které lze považovat za kupní.
- 34 Z ustanovení směrnice 1999/44, jakož i z její celkové systematiky, totiž vyplývá, že pojem „kupní“ se vztahuje toliko na některé smlouvy, které mohou být podle vnitrostátních právních předpisů kvalifikovány jinak, tedy smlouvy o poskytování služeb nebo smlouvy o dílo.
- 35 Podle čl. 1 odst. 4 uvedené směrnice se tak „[k]upními smlouvami [...] rozumí rovněž smlouvy o dodání spotřebního zboží, které je nutno sestavit nebo vytvořit“. Proto smlouva, jejímž předmětem je prodej zboží, které musí být nejprve sestaveno nebo vytvořeno prodávajícím, spadá do působnosti uvedené směrnice.
- 36 Článek 2 odst. 5 směrnice 1999/44 dále považuje vadu mající původ v nesprávné montáži spotřebního zboží za rozpor zboží se smlouvou zejména v případě, že montáž byla součástí kupní smlouvy. Služba montáže zboží, pokud je spojená s prodejem, tak spadá do působnosti této směrnice.
- 37 Z výše uvedeného vyplývá, že se směrnice 1999/44 použije nejen na kupní smlouvy *stricto sensu*, ale rovněž na některé kategorie smluv zahrnující poskytování služeb, které mohou být podle použitelného vnitrostátního práva kvalifikovány jako smlouvy o poskytování služeb nebo smlouvy o dílo, tj. smlouvy o dodání spotřebního zboží, které je nutno sestavit nebo vytvořit, jakož i smlouvy zahrnující montáž takového zboží související s prodejem.
- 38 Dále, aby mohly být tyto kategorie smluv zahrnující poskytování služeb kvalifikovány jako „kupní smlouvy“ ve smyslu uvedené směrnice, musí být poskytování služeb k prodeji toliko doplňkové.
- 39 Začtvrté je uvedený výklad pojmu „kupní smlouva“ ve smyslu směrnice 1999/44 podpořen přípravnými pracemi na této směrnici, jakož i Úmluvou OSN o smlouvách o mezinárodní koupi zboží, podepsanou dne 11. dubna 1980 ve Vídni, kterou je tato směrnice inspirována.
- 40 V tomto ohledu je třeba uvést, že z důvodové zprávy k návrhu směrnice Evropského parlamentu a Rady o prodeji a zárukách na spotřební zboží, [COM(95) 520 final] předloženému Komisi dne 23. srpna 1996 (Úř. věst. 1996, C 307, s. 8) vyplývá, že „složitost a rozmanitost poskytování služeb neumožňuje, aby se působnost ustanovení použitelných na prodej zboží jednoduše rozšířila i na služby“ [*neoficiální překlad*]. Proto z důvodu jejich zvláštních pojmových znaků nemohou v zásadě služby spadat do působnosti směrnice 1999/44.
- 41 Výslovné zahrnutí některých kategorií smluv týkajících se jak prodeje, tak poskytování služeb, jako jsou ty uvedené v bodech 35 a 36 tohoto rozsudku, je zejména důsledkem vůle unijního normotvůrce zaprvé čelit obtížím, se kterými se spotřebitel potýká při rozlišení těchto dvou plnění poskytovaných podnikatelem, a zadruhé dosáhnout v souladu s bodem 1 odůvodnění směrnice 1999/44 vysoké úrovně ochrany spotřebitele.
- 42 Návrh směrnice zmíněný v bodě 40 tohoto rozsudku totiž v tomto ohledu upřesňuje, že montáže zboží spojené s prodejem by měly spadat do působnosti této směrnice s ohledem na praktické obtíže spotřebitelů při odlišení poskytování služeb spočívajících v montáži zboží od prodeje tohoto zboží, a dále s ohledem na nezbytnost jednotně chránit spotřebitele.

- 43 Zahrnutí smluv o dodání spotřebního zboží, které je nutno sestavit nebo vytvořit, uvedených v čl. 1 odst. 4 směrnice 1999/44 pod kupní smlouvu, bylo doplněno při prvním čtení uvedeného návrhu směrnice Parlamentem s odkazem na čl. 3 odst. 1 Úmluvy OSN zmíněné v bodě 39 tohoto rozsudku za účelem zohlednění obtíží při kvalifikaci těchto smluv, jež zahrnují povinnost něco vykonat, která je vlastní smlouvám o dílo, jakož i povinnost dodat zboží charakteristickou pro kupní smlouvu.
- 44 V projednávaném případě ze spisu, jenž má Soudní dvůr k dispozici, vyplývá, že H. Schottelius a její manžel požádali F. Seiferta, zhotovitele, o renovaci svého bazénu. Za tímto účelem s ním uzavřeli smlouvu o dílo. V rámci této smlouvy jim zhotovitel prodal různé zboží nezbytné k renovaci uvedeného bazénu, jako zejména filtrační systém vybavený čerpadlem. Nicméně je třeba konstatovat, že poskytnutí služeb spočívající v montáži tohoto zboží představuje hlavní předmět uvedené smlouvy o dílo a že prodej tohoto zboží má pouze doplňkový charakter ve vztahu k poskytnutí služby.
- 45 Navíc vzhledem k důkazům založeným ve spise, jenž má Soudní dvůr k dispozici, nelze tuto smlouvu o dílo kvalifikovat ani jako smlouvu o „dodání spotřebního zboží, které je nutno sestavit nebo vytvořit“ ve smyslu čl. 1 odst. 4 směrnice 1999/44, neboť zboží nezbytné k renovaci dotčeného bazénu nebylo nutné zhotovitelem ani sestavit, ani vytvořit.
- 46 Vzhledem k výše uvedenému, je třeba mít za to, že taková smlouva o dílo, jako je smlouva dotčená v původním řízení, nepředstavuje „kupní smlouvu“ ve smyslu směrnice 1999/44, a proto nespadá do její působnosti.
- 47 Proto v souladu s judikaturou připomenutou v bodě 25 tohoto rozsudku, nemá Soudní dvůr pravomoc k tomu, aby odpověděl na předběžnou otázku položenou Landgericht Hannover (zemský soud v Hannoveru).

K nákladům řízení

- 48 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (desátý senát) rozhodl takto:

Soudní dvůr Evropské unie nemá pravomoc k tomu, aby odpověděl na předběžnou otázku položenou rozhodnutím ze dne 22. dubna 2016 Landgericht Hannover (zemský soud v Hannoveru, Německo).

Podpisy.